

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

י. תורה אור

1. מדרש לא אכלתם את חמץ
החמץ במקום הקדוש
כי קדש קדשים הוא
ואתה נתן לכם לשאת
את עון העדה לכפר
עליהם לפני יי

ויקרא י י
2. וְהָיְתָה זֹאת לָכֶם
לְחֶקֶת עוֹלָם לְכַפֵּר עַל
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִקֵּד חַטָּאתָם
אֶחָד בְּשָׁנָה יִעָשֶׂה כַּאֲשֶׁר
צִוָּה יי אֶת מֹשֶׁה:

ויקרא טו לד
3. אֵלֶּה תַעֲשׂוּ לַיי
בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבֹד
מִדְּבָרֵיכֶם וּנְדֻבְתֵּיכֶם
לְעֹלְתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם
וּלְנִסְכֵּיכֶם וּלְשִׁלְמֵיכֶם:

במדבר כט כט
4. סֵלַח כָּל אֲבִירֵי אֲדָנִי
בְּקִרְבִי קָרָא עָלַי מוֹעֵד
לְשֹׁבֵר בְּחוּרֵי גֵת דָּרָךְ
אֲדָנִי לְבִתּוּלַת בֵּת
יְהוָה: איכה א טו
5. שְׁעֵיר עִזִּים אָחֹד
חָטָאת מַלְבֵּד חָטָאת
הַכֹּפָרִים וְעֹלֶת הַתְּמִיד
וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֶּיהָ:

במדבר כט א

רבינו חננאל

ובצין כתיב עון הקדשים
ולא עון העדה. ר' מאיר
אומר כל השעירים כפרתו
שוה על מנחת מקדש
וקדשיו מאי טעמא ושעיר
י"ו מוסף וקדש זה
לזה. ואקשינן השלישי
אינו למד מן השני דהנה
השני חלמוד הוא. וא"ר
יוחנן דאין למדין למד
מלמד בקדשים. ופרקינן
כולהו משעיר קמא יליף.
ואקשינן והא שעיר יוה"כ
ושעיר צפרת דלא כתיב

בהן ושעיר. ופריך ר'
יונה אלה תעשו לה'
במועדיכם והקדש כל
המועדים כולם זה לזה.
ור"ח נמי אקרי מועד
כדאביי אמר (אמר) [כו']
קרא עלי מועד לשבור
בחורו. וא"ר יוחנן מודה
היה ר' מאיר בשעיר
של יוה"כ הנעשה בפנים
שאינו מכפר כפרתו. מאי
טעמא אחת כתיב כפרה
אחת הוא מכפר ואינו
מכפר שתי כפרות. והן
נמי אינן מכפרין כפרתו.
מאי טעמא אחת בשנה.
כפרה שאין מתכפרת אלא
פעם אחת בשנה יוה"כ
מכפר. תניא נמי הכי
דשעיר הנעשה בפנים אין
אחר מכפר כפרתו ולא
הוא מכפר כפרתו אחרים:

מתני' היה ר' שמעון
אומר שעיר יוה"כ מכפרין
על טהור שאכל טמא
ושל רגלים מכפרין כו'.
אמרו לו מהו שיקרבו
זה בזה. פ' אם לא
נקרבו שעירי הרגלים
ברגלים. מהו שיקרבו
שעירי הרגלים ברגליהם. וכן
שעיר יוה"כ ברגלים. אמר
להם יקרבו. והואיל וכולם
באין לכפר על טומאת
מקדש וקדשיו: גמ'
בשלמא דר"ח לא מכפר
אדרגלים. עון כתיב בה.
עון אחד הוא נושא ואינו
נושא שתי עונות. אלא
דרגלים אמאי לא מכפר
אדרגליהם כו'. ופשוטה
היא ואסיקנא אמר קרא

ואיתקוש שעירי רגלים לשעירי ר"ח. ואם תאמר ה"ל דבר
הלמד בג"ש דר"ח מניין ומוחזר ומלמד אדרגלים בהיקש
ופלוגתא היא דבר פפא ומר וזוטרא בזיחור מקומן (נחמס דף ג.) ולי
הוה אמר דפינימי נמי איתקוש בהאי היקשא דמועדו שהוזכר בסדר

קרבן מוספין דכתיב מלמד חטאת
הכפורים הוה אחי שפיר דשטמא
איתקש רגלים לפינימי דמכפר לטומאת
מקדש וקדשיו אכל קשה לר"ש בן
יהודה ולר"מ דאית להו דרגלים
מכפרים אטוהו שאכל הטמא
הכי ילפינן הא צהיקש מר"ח ר"ח
גופיה לא ילפינן ביה הך כפרה אלא
מג"ש מניין וע"ק אי פינימי נמי
איתקש בהאי היקשא אמאי איזטרין
לרבי יהודה חטאת לה' חטא שאין
מכיר בו אלא ה' הא איתקש ר"ח
ורגלים לפינימי דמכפר לטומאת
מקדש וקדשיו וליכא לאוקמה בזה
אלא בזין זה ואין זה וי"ל כיון
דזין לאו עבודה היא אלא מכשיר
חוזר ומלמד דהא דלמד אינו חוזר
ומלמד היינו בעבודה עולה אלא
קשיל לר"מ הכי יליף דר"ח ורגלים
אין זה ויש זה מחיזון הא חזיון
גופיה לא גמרינן אלא משעיר
הפינימי שמכפר על דבר שיש זה
ידיעה ומיזין ר"ח בספר היסוד
דכיון דהך היקשא דמועד הוה
היקשא גמור לחיזון ורגלים מר"ח
לענין חטא שאין מכיר בו אלא
ה' דכתיב ביה צהדיא עבדינן
היקשא לכולה מילתא אפילו
לדברים דלא גמר אלא צהיקש
ממקום אחר וכן מוכח בסוף פרק
אזיחור מקומן (ספ דף טז.):

קם"ד דבא חד וחד מחבריה גמר
איני והאמר רבי יוחנן
וכו'. השתא לא קשיל עזרת ויום
הכפורים מא"ל כדפרין צסמון
משום דכיון דכל חד וחד מתכבריה
גמר אפילו להך דלא כתב ביה נמי
שעיר ושעיר יליף מהך דלעיל הואיל
וסך דלקמיה כתב ושעיר אכל לקמן
פרקי שפיר דכיון דכולהו מר"ח גמרי
לא מני למילף עזרת ויום הכפורים
דלא כתב ביה ושעיר הואיל ויש
הפסק צינס ציין ר"ח:

אלא דרגלים ניבכרי אדר"ח.
הא דלא פשיטא ליה דרשה
דאומה כמו דרשה דעון משום דר"ש
בן יהודה דריש עון ולא דריש אומה
וכן לריך לפרש צסמון גבי דרשה
דאחת דפשיטא ליה טפי דרשה דאחת
צסנה מדרשה דאחת יכפר:

מהן שיקרבו זה בזה. של ר"ח
זה צרגל אחר או של רגל
זה צרגל אחר ניחא לכולהו שיקרבו
ותימיה דנעילא היא צפ"ק דזחמים
(דף ג.) אי מכפר עולה אעשה
ללאחר הפרשה והשתא אי לא מכפר
היאך יקרצ הא לא הופרש על
טומאה שארעה צין זה לזה וי"ל

לכפר וכשיצא ר"ח תחול עליו הפרשה
לעצירות קודם לכן והא דמייתי התם מכבי עזרת ולא אמרי' כששטמא הראשון אינאלי מילתא שלא תחול על השני הפרשה
עד שעת שחיטה לא דמי כלל לשעיר שאצד דכזשי עזרת על דעת כן הופרשו שישטמו זה אחר זה:

אומה

ניכפרו אדיום הכפורים. על כפרת שעיר הנעשה צחון שאין זה
ידיעה בתחלה ויש זה ידיעה צסוף: הא אמרינן. לקמן אחת צסנה
כפרה זו לא תהא אלא אחת צסנה ואע"ג דהאי צשעיר הפינימי כתיב

הא איתקוש להדדי כדאמר צממני"ג. קס"ד כל חד וחד מחבריה גמר.
של פסח הסמון לר"ח גמר מר"ח
לכפר על הטוהר שאכל את הטמא
וצר"ח ס"ל לר"מ כר"ש ושל סוכות
הסמון לשל יום הכפורים גמר מדיום
הכפורים לשאין זה ידיעה בתחלה
אכל יש זה ידיעה צסוף ושל יום
הכפורים משל סוכות לאין זה ידיעה
לא בתחלה ולא צסוף והדר גמרי
כולהו כל חד וחד מדסמין ליה
עליונים מתחמנים ומתחמנים
מעליונים: למד מן הלמד. צהיקש
קאמר והני כולו היקשא נינהו:
כולהו. מר"ח גמר לטוהר שאכל את
הטמא וראש חדש מינייהו לשאין זה
ידיעה כלל וכולהו מדיום הכפורים
לאין זה ידיעה בתחלה ויש זה
ידיעה צסוף וכן הוה מהן לשאין זה
ידיעה לא בתחלה ולא צסוף:
איברא. צהיקש: קרא עלי מועד.

צמסכת תענית (דף כט.) תמוז
דהיא שתא של שנה השניה לציאת
מצרים ששטמחו זה מרגלים צשערים
ותשעה צסון מלוי מליוהו לתמוז
לפיכך אירע צו יום חזרת מרגלים
צשמונה צאצ ויבכו העם צלילה
ההוא צ תשעה צאצ צכו צביה של
מנס והוקצעה להם צביה לדורות:
לשבור צחורי. צחורין. צהיקש:
וכפרו שיערה. שלא הזכיר כאן יש
זה ידיעה בתחלה ואין זה ידיעה
צסוף ככפרה של אלו: ה"ג אחת
לא משמע ליה. דכי כתיב אחת צשעיר
הנעשה צפנים כתיב: אלא לעולם
אחת משמע ליה נמי אחיזון דהא
איסקוש ופאני הכא דאמר קרא כו'.
הכי פירושא אחת דספיה דקרא
דממעטין מינה שאין אחר מכפר
כפרתו דסמין יכפר לצסנה משמע
ליה נמי אחיזון דהא צשעיר
פינימי כתיב ביה כדכתיב ושמנת לן מדס
חטאת הכפורים אחת צסנה יכפר
וחטאת

אלא אחת בשנה תניא נמי הכי על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא
בסוף ועל שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף ועל
טהור שאכל את הטמא שעירי הרגלים ושעירי ראשי הדרשים ושעיר
הנעשה בחון מכפרין דברי ר' מאיר ואילו שעיר הנעשה בפנים שיעירה
וכפרתו נמי שיעירה: היה ר' שמעון אומר שעירי ראשי הדרשים מכפרין
על טהור שאכל את הטמא כו': בשלמא דראשי הדרשים לא מכפרין
אדרגלים דאמר קרא עון אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות אלא
דרגלים ניכפרו אדרגליהם אמר קרא אותה אותה נושא עון ואין
אחר נושא עון בשלמא דרגלים לא מכפרין אדיום הכפורים דאמר קרא אחת
בשנה כו' כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אלא דיום הכפורים ניכפרו
אדרגלים אמר קרא אחת כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות
והא כי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים הוא דכתיב אמר קרא מלמד

הכא כיון דנאצד נעקר הפרשתו ואחר שהופרש צמקומו כיפר על עצירות שהיה לו לזה לכפר וכשיצא ר"ח תחול עליו הפרשה
לעצירות קודם לכן והא דמייתי התם מכבי עזרת ולא אמרי' כששטמא הראשון אינאלי מילתא שלא תחול על השני הפרשה
עד שעת שחיטה לא דמי כלל לשעיר שאצד דכזשי עזרת על דעת כן הופרשו שישטמו זה אחר זה:

(א) [לעיל ט: ט] (ב) [לעיל ט: ט]
(ג) ויכמת ט. ושי"ן.
(ד) ונחמס מט: [תמורה
כא: ט] (ה) [ר"ה ד: א] (ו) [שי
מוס' ע"ז ד. ד"ה ואנכי].
(ז) פתחמס עו. תענית כט.
(ח) צדפוי' הירקשא שיעיר
וכפרתו. (ט) [לעיל ט: ט]
(י) [שס, ט] [נמדרר ד].
(יא) [מכאן שייך לע"ב].
(יב) שייך למתני' לעיל כ:.

מוסף רש"י

שעיר ושעיר. שיעור הזה
מני למיכתב כולו וכתבי
ושעיר. וי"ו מוסף על ענין
ראשון הקדש (דע"ז טו).
קרא עלי מועד. תמוז
דשילוח מרגלים מלוי
מליוהו וכלו אירעיש דידיו
צט' צאצ צפנק צהא
דענית. והוקצעה להם צו
צביה לדורות. ויום עיבור
החדש קרוי מועד (פסחים
טו). דאמר קרא אחת
בשנה. תרי וימי כתיבי
חטאת הכפורים אחת צסנה
יכפר. צרישית דקרא סמך
אחת לזכר על קריתו
ודרשין מניה וכפר אחת.
שאין כאן אלא כפרה אחת
ולמד שאינו מכפר כפרה
אחרת. ובספיה דקרא
סמך יכפר לצסנה. דכתיב
אחת צסנה יכפר. לומר
השנה מכפר כפרה זו אלא
זה כלל (דע"ז ט).